

НАТО не може без Србије

Пише: Мирослав Лазански
субота, 14 новембар 2009 00:05

(Политика, 14.11.2009)

Односи између Србије и НАТО-а развијају се толико брзо да се испоставило да наша јавност за тако нешто, ипак, још није спремна.

Наиме, отприлике то произилази из изјаве програмског директора Центра за слободне изборе и демократију (Цесид), који је рекао „да налази који се тичу приступања Србије НАТО-у представљају својеврсно изненађење с обзиром на то да у Србији не постоји ниједна релевантна политичка снага која отворено подржава НАТО”.

Таква изјава са такве адресе јесте својеврсно изненађење, јер знам најмање две политичке странке које су у парламенту, које се отворено залажу за улазак Србије у НАТО, а за које се баш и не би могло рећи да нису релевантне политичке снаге.

„Ми видимо да у Србији има бирача који кажу да упркос нашој веома лошој историји односа са НАТО-ом, Србија ипак треба да се окрене будућности и да због те будућности и перспективе које чланство у НАТО-у пружа, ипак, ступи у ту организацију”, додао је програмски директор Цесида.

Сада сам већ други пут изненађен, јер као да Цесид полако прераста у „Ренд корпорейшн”, што ће топло поздравити пуковници и генерали наших специјалних служби у пензији. Заправо, треба очекивати да ће Цесид ускоро променити име у Центар за слободне изборе, демократију и нашу бољу будућност.

Но, да би што пре ушли у бољу будућност време је да се определимо какав ћемо став заузети према НАТО-у, што опет значи да прво морамо да схватимо какав је став НАТО-а према нама.

А став НАТО-а према нама је пријатељски, ми врло добро сарађујемо кроз програм

НАТО не може без Србије

Пише: Мирослав Лазански
субота, 14 новембар 2009 00:05

Партнерство за мир, а како између Србије и главних чланица НАТО-а у Европи, према неким оценама, нема отворених питања, онда их вероватно нема ни између НАТО-а и Србије.

За злобнике и оне који све то гледају једнострано и који никако да се окану прошлости и окрену будућности, Косово је можда отворено питање између Србије и Јупитера?

Нама у Србији одговара то што је НАТО-у увек потребан непријатељ, после Совјетског Савеза стигао је светски тероризам, односно радикални политички ислам. Јер победници, чак и ако више никоме нису потребни, не одлазе. Не постоји политичка воља за њихово скидање са сцене, то је инерција институција.

Бирократија увек настоји да сачува свој посао и свој буџет. У почетку су рекли: после распада СССР-а у центру Европе настао је безбедносни вакуум, а тај вакуум треба попунити ширењем НАТО-а. Изврсна идеја.

Има ли неко представу за колико је година бирократији НАТО-а обезбеђен посао?

Наиме, требало је у потпуности асимилирати десетак земаља са различитом културом, историјом, економијом, ојачати атлантску солидарност, ускладити десетак држава са НАТО војно-политичким стандардима.

Све то постићи и истовремено уверити свет, а посебно Русију, да се НАТО из војно-политичког претворио у политичко-војни савез. Мада га Руси и даље не доживљавају тако, па се на долазак НАТО-а на руске границе одговара ракетно-нуклеарним претњама руских оружаних снага. Што нема смисла, јер НАТО само промовише вредности западне цивилизације, слободу, тржиште, демократију, а што је све блиско и већини грађана Русије.

Иако у Москви неки постављају питање: шта је то данас НАТО, савез демократских држава, савез без Русије, савез против Русије? А други у Москви постављају још незгоднија питања: ако је главни противник НАТО-а данас светски тероризам, а то

НАТО не може без Србије

Пише: Мирослав Лазански
субота, 14 новембар 2009 00:05

стално понављају и у Вашингтону и у Бриселу, против кога то онда НАТО спрема нове оклопне дивизије, нове нуклеарне балистичке подморнице и нове носаче авиона? Против Бин Ладена у пећинама Тора-Бора?

Дилеме не би било када би НАТО позвао Русију да му се прикључи. Консултативни савет Русија–НАТО није исто што и пуноправно чланство у алијанси. Овако испада да Русија за НАТО још увек није демократска држава, а Албанија која је чланица савеза, наравно, јесте. Или се Русија и даље третира као противник, али се то, наравно, не жели отворено и рећи.

Што се нас тиче, јачање НАТО-а користи и Србији као земљи која штити вредности западне цивилизације на западном Балкану. Да ли ћемо у тој игри евентуално бити на нишану неких тамо ракета „топољ” са атомским главама, то и није важно.

Јер, ко мари за гвоздену логику историје: нове претње безбедности захтевају и нове организације безбедности. А безбедност је и набавка 30 гума за борбене авионе, што је скандал који у Србији траје месецима, јер је такав закон о јавним набавкама за војску, па имамо авионе са „ћелавим“ гумама. Скандалозно је и да процес враћања шест авиона Г-4 из Црне Горе у Србију траје већ пуних годину дана, а Подгорица то даје као донацију. Тако спори, и поред залагања Цесида никада нећемо ући у НАТО.